

Nya fotbollsarenorna.

Mot den moderna fotbollen

I morgon spelar AIK allsvensk premiär mot Mjällby - den första matchen under den säsong som ska bli klubbens sista på Råsunda. 2013 ska AIK flytta till den nybyggda eventarena som döpts till Friends Arena. Några månader senare ska Hammarby och Djurgården att ta klivet över till nybygget Stockholmsarenan. Fotbollssupportern **Lars Lindblad** är skeptisk.

Lars Lindblad, fotbollssupporter, pappa och skribent

Det är länge sedan nu. Längesedan det gick att läsa en vettig matchanalys i någon av våra vanligaste dagstidningar. Ännu längre sedan det gick att lita på den kokta korv som serveras på de allsvenska arenorna. Evigheter sedan domarna dömdo iförda kavaj och slips. Det sista kan jag leva med. Då är det betydligt värre med det övriga. Vår egen kultur- och idrottsminister som i vars öron ordet kultur "har en negativ klang" och som hellre skulle vilja bli underhållningsminister, är ganska typisk för det etablerade, välmenande, fisljumma och menlösa klimat där varken nya kulturyttringar eller passionerad kärlek till fotboll kan frodas. Allt är underhållning, ta allt med en klackspark, anlägg ett genusperspektiv på läktarvåldet vare sig det verkligen finns ett verkligt läktarvåld eller inte... för nu ska vi ha trevligt! Problemet är väl att de verkligen passionerade på Söderstadion, Olympia, Stadion, The Den, Råsunda eller Malmö stadion mycket sällan har trevligt under sina respektive besök där.

Mycket kan sägas om det sinnestillstånd den passionerade supportern befinner sig i - före, under och efter ett derby - eller för all del vilken match som helst, men att det varit "trevligt" är det ingen som skulle hålla med om. Orolig, ångestladdad, lättad, euforisk, lycklig, deprimerad, förbannad, hatisk, letargisk, katatonisk - alla dessa begrepp ligger närmare till hands än "trevligt". En högst privat teori är att det hänger samman med att vi redan haft trevligt. Flera gånger under en vecka dessutom. Det var trevligt på föräldramötet på dagis, det var trevligt på lunchen i onsdags, det var trevligt att kunna källsortera soporna rätt, det var

trevligt att det inte blev mer än 1 800 i restskatt och parmiddagen med Erik och Annika blev oväntat trevlig. Nästan lika trevlig som Tomas Ledin i "Så mycket bättre". Trevligt! Som både mål och medel. Vi har det så jävla trevligt att vi inte skulle stå ut med oss själva om vi inte hade fotbollen. Vi skulle kvävas. Så enkelt är det. Fotbollen på liv och död. Kärlek och hat. Vi mot de andra. Svart och vitt.

Allt detta som inte är särskilt typiskt för vår tid går naturligtvis över styr ibland. En fullt normal tvåbarnspappa, utan betalningsanmärkningar och med miljöklassad bil, kan alltså få för sig att skrika "jävla domarhora" efter det att domaren lurat honom på dagens andra solklara straff. Vad man än tycker om detta så är det så det fungerar. Det blev jag medveten om tidigt i livet.

En annan tid, ett annat liv. Jag är sju år. Jag vet var Kuba ligger bara för att han som är kung i Amerika har visat det på en karta på tv. Vår kung som heter Tage Erlander har också varit på tv, i "Hylands hörna". Det var på lördagen och pappa drack en grogg på Eau de Vie och Pommac. Jag kan inte sova så jag ligger under bordet i vardagsrummet och lyssnar på de vuxnas röster som verkar allt mer avlägsna. Pappas starka armar, nylonskjorta, doft av Old Spice och lite tobak. Inburen i sängen och pappa säger: "Sov nu, vi ska på fotboll i morgon."

Matchdag. Jag går in gratis och farbror Sten lyfter mig över vändkorset fast jag gärna velat gå igenom. Högt uppe på läktaren pekar pappa på nummer 9 i vårt lag: "Han bor i 42:an, känner du igen honom?" Hur skulle jag kunna göra det? Jag känner ju knappt igen pappa och farbror Sten. De svär, biter på naglarna och skriker på ett sätt jag aldrig upplevt förut. Jag tittar på dem och på alla de andra som gör samma sak. Vi gör mål. Min pappa som annars är lite allvarlig, och kan och vet allt, kramar mig hårt och skrattar. Vi gör ett mål till och nu kramar pappa farbror Sten också. Jag vet inget om matchen, ännu mindre om vad som står på spel, men en sak vet jag: Jag ska för alltid vara en del av detta. Jag vill kunna känna så här igen.

Råsunda eller nya Friends Arena?

Här går min gräns. Jag vägrar att delta i det kulturmord en flytt medför. Jag kommer inte att sätta min fot på den arena som byggts för att underhålla mig på ett bekvämt sätt.

Sönerna. Stackars jävlar! Födda i den tid då en kokt med bröd ersatts av popcornmenyer, chipspåsar och Gott & Blandat. En tid då deras klasskamrater inte håller på de lokala konkurrenterna utan på Barcelona. En tid då deras försök att få läsa något intressant om det egna favoritlaget belönas med rubriker som: "Här hånar han motståndaren." Vad som sades var: "Jag är inte så imponerad av deras anfallsspel." Och rubriken: "Hat-attacken på motståndaren." Vad som sades var: "Jag har aldrig varit förtjust i dem."

Fullt logiskt, naturligtvis, eftersom det som en gång varit sportjournalistik som delmängd av nyhetsförmedling sedan följt huvudinriktningen för alla medier, den breda boulevarden mot den trevliga underhållningen.

Men ändå, de finns där på klackplats varje match, sönerna.

Att flytta från sig själv. Vi är många som är på väg att bli berövade en viktig del av vår identitet. Våra hem, våra läktare, stadion där vi vuxit upp. De allra flesta av oss kommer alldeles säkert att flytta med sitt lag till det nya där det inte luktar piss på toaletterna och där sponsorerna i sina loger ser matchen bättre på widescreen än på riktigt. Där det kanske serveras sushi, ciabatta och kaffet har kanelsmak. De gör så för att de vill följa sitt lag snarare än för att de brinner för att omfamna den moderna fotbollen. Ingen skugga över dem.

Men här går min gräns. Jag vägrar att delta i det kulturmord en flytt medför. Jag kommer inte att sätta min fot på den arena som byggts för att underhålla mig på ett bekvämt sätt. Underhållning och bekvämlighet har nämligen inte det minsta med mig och passionen att göra. Jag köper gärna årskort utan att gå på matcherna och mitt behov av fotboll på riktigt får jag försöka tillfredsställa genom att gå på bortamatcher på utvalda arenor. Men det som varit mitt konstanta hem under det att jag varit upptagen med att flytta tolv gånger skall rivas. Jag klarar inte det. Så enkelt är det.

Jag är inte tillräckligt modern.